

Karácsony

*Karácsony, Karácsony,
Lelkünk áldott napja,
Veled Atyánk kegyét
S ajándékát adja.
Nincs Reád érdemünk,
Bűnös nem is tudja,
Hogy benned a szívünk
A Megváltót is bírja.*

*Karácsony, mi mostan
A jöttödöt várjuk,
Jézusunk, a szívünk
Előtted kitarjuk,
Az üdvöt, mit hoztál
A bensőnkbe zárjuk,
Karácsonykor, Urunk,
Nagy nevedet áldjuk,*

*Karácsony, Karácsony,
Maradj mindig velünk,
Betlehemi csillag,
Mutass utat nekünk,
A Te fényességed
Tündökölje éltünk,
Karácsony estéjén
Ez a mi kérésünk,*

*Karácsony, érezzük,
Nincs jó bennünk semmi.
Krisztusnak e földre
Azért kellett jönni,
Hogy a menny mibennünk
Felmagasztalódjon,
Szívünkben mindenkor
Szeretet lángoljon.*

Tamaska Gyula

Ünnepi hétköznapok vagy hétköznapi ünnepek?

avagy hogy kerül a csizma az asztalra...?

A május 1-jei Munka ünnepéhez mint munkaszüneti naphoz közeledve gyakran viccelődök munkatársaimmal, hogy szép kis dolog a munkát azzal ünnepelni, hogy menekülünk előle! Ahelyett, hogy aznap dupla műszakot húznánk le, munkaszünetet tartunk... Ilyenkor a kollégák őszintén bíznak benne, hogy csak tréfálok. Igazuk van, de pár éve egyszer azt is hozzáfűztem: *Miért, karácsonykor, a szeretet ünnepén nem ugyanezt csináljuk? Mintha szünnapot tartanánk a szeretetben...*

Elismerem, túlzó a hasonlat, de elérte a hatását, mert jó beszélgetés alakult ki belőle, és bevallom, saját számát is önkritikus mondatoknak kellett elhagyniuk. Sokszor az ünnep lényege vész el a ráakódott rétegek alatt.

De mi egy-egy ünnep lényege? Van egyáltalán értelme külön ünnepeket tartani? Nem kell-e minden nap adventben, karácsonyban, pünkösdben élnem...?

Bár meggyőződésem, hogy az ünnepeket Isten adta nekünk (itt elsősorban nem május 1-re gondolok, hanem sokkal inkább az általa meghatározott vagy inspirált ünnepekre), és helyes azokat megülnünk, hiszem, hogy nem szabad mesterségesen, áthatolhatatlan falakkal elválasztanunk ünnepeinket a szigorú valóságtól. Ha megtennék is, ez az áthatolhatatlan fal csupán illúzió lenne.

A tavalyi karácsonyunk szomorúan alakult. Minden idilli módon folyt, időben volt fenyőfa (megkönnyítettük a saját dolgunkat, mert előző évben cserepeset vettünk), már csomagoltuk az ajándékokat, sült a bejgli és sikerült finom halászevet is beszerezni. És akkor a hétköznap betört az ünnepbe, ránk rúgta az adventi díszes bejárati ajtót.

Volt egy alig egyéves sziámi cicánk, bohókás, játszós fajta, barátságos mindenkivel, olyan okos, ügyes, amit macskától még nem láttunk, vándorcirkuszban is felléphetett volna. Szenteste napján délben elütötte egy autó. Még élt, amikor felhoztuk a karjainkban, ott köszöntünk el tőle a kanapén. Egycsapásra szertefoszlott az ünnepi idill, jelentőségét veszítette a készülődés. A fenyőfa kint maradt az udvaron, a halászlé ment a fagyasztóba.

Mit keresett a halál a nappalinkban...?! Még ha joga is lenne rá, miért nem tartja tiszteletben a karácsonyt? Nem ért volna rá pár héttel később...??? Maga az esemény is megrázó volt, de az időzítése egészen sokkoló. Szeretet ünnepe és a halál...

Tudom, van ennél nagyobb tragédia az életben, például sokakat idén is háborúban ér a karácsony, de nekünk ott és akkor ez jelentette a drámát. És bár ez volt az eddigi legszomorúbb karácsonyunk, úgy terelt össze minket, mint még kevés ünnep. Dísztelen volt a lakás, rövidek voltak az imádságaink, elcsuklóak a mondataink. De helyette volt ölelés, vigasztaló szavak, megtalált békeség, tartalommal megtelt szeretet.

Még a hívő ember is nehezen viseli, ha az ünnepi pillanatok és a hétköznap nyers valósága váratlanul összevegyül. Szeretnénk ünnepekkor, vagy akár egy vasárnap ientiszteleten is egy burok alá húzódni, a rohanó világot pedig kis időre megállítani, mint egy filmet. Mert mit keres egy technikai hiba az istentiszteleten? Hogy-hogy pont vasárnap reggel nem indul az autó? Hogy történhet meg, hogy egy kellemetlen szagú idegen beül mellém az imaházban? Miért engedi meg Isten, hogy egy gyermeke daganatos betegségben szenvedjen...? Mit keres egy hajléktalan család a betlehemi fogadóban...?

Hányszor hagyja el a szánkat a felszólítás: „*Legalább az ünnepek alatt ne viselkedj így! Legalább a karácsonyt bírd ki!*” Szeretnénk – ha máshogy nem megy, legalább a látszat szintjén – elkülöníteni az idillt a realitástól. Jézus azonban erőt ad a valósággal való szembenézéshez. „*Így szólt akkor Jézus azokhoz a zsidókhoz, akik hittek benne: Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok; megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.*” (Jn 8,31-32) Vele nem kell tartanunk attól, hogy egy odaégett bejgli tönkreteszi a családi békét, vagy hogy egy konfliktus belepiszkít a karácsonyi készülődésbe. Vele van nevetés az odaégett ünnepi menü fölött, és van rendezhető konfliktus szenteste is.

Persze senkit sem bátorítok arra, hogy szeretteivel bátran veszekedjen a karácsonyfa alatt, ha az úgy őszinte, vagy, hogy vonjunk vállat saját hibáink ünnepi lelepleződése esetén. Sokkal inkább arra bátorítalak, hogy ha már úgy alakul az ünnep, hogy valami evilági megzavarja az idillt, ha homok kerül a gépezetbe, ne félj kezelni, ne félj foglalkozni vele, ne félj Isten kezébe tenni!

Ehelyett érdemes azon gondolkoznunk, vajon Jézus mit kezdhet egy-egy ilyen nyakatekert helyzettel? Jó, ha meglátjuk: az Úr ittjártakor készséggel kihasználta ezeket az eseteket arra, hogy vagy valami fontos isteni igazságra hívja fel a figyelmet, vagy épp Atyja szeretetét fejezze ki, sugározza tovább. A Lukács 18-ban olvassuk az út szélén kolduló vak történetét. Jézus, szolgálatának ebben a szakaszában már népszerűsége csúcán volt, ahol megjelent, tömeg gyűlt köré, csüngtek a szavain, ahová ment, követték, élvezték a társaságát. Ünnep volt minden egyes óra, amit vele tölthettek, emelkedett hangulatú, euforikus élmény. Erre meg jön egy nyomorék. Egy „üzemhiba”. Még kiabál is. Hol vannak a biztonságiak...?! Ez de ciki...! Valami ránk rúgja az ajtót, és egycsapásra visszaránt a rögválóságba. Emlékeztet esendőségünkre, sebezhetőségünkre, bűneikre. Nem jó ez így, takarítsuk el!

De Jézus nem hagyja annyiban, hanem magához kéri a beteget. Kegyelmet gyakorol, áldást oszt, közösséget vállal az emberrel – akár karácsony van, akár komor hétköznap. Neki nem jelent korlátot a „rögvalóság”, a bűn alatt roskadozó, megátkozott világ hatása, előtte nem szégyen a sebezhetőség. Ő a teremtett világ ura, Őt nem éri meglepetés, nála nincs váratlan helyzet! Amíg ebben a bűn-átokkal terhelt életben élünk, a két világ mindig keveredni fog: a mennyei és a pokoli. Jézussal azonban gond nélkül elmosódhat a határ ünnep és hétköznap között! Egy szürke februári munkanap is lehet örömteli és felemelő! És az idillbe betörő realitás is békében elviselhető Vele. Az ünnepbe is belefér a hétköznap, és a szürke átlag-napba is a szeretet. Sok-sok, igazi szeretet!

Az idej karácsonyod milyen lesz? És a többi 363 napod? Mit engedsz meg Jézusnak, milyenné tegye?

A mi adventünk

*A békejobb még vissza-visszarándul,
Rángatja görcs: gőg, szégyen, gyűlölet,
Engedne az ököl, de megkeményszik,*

*Ezer anyaszív ezer sebből vérzik,
Ezer lelket mar vasfoggal a kétely:
A borzalom vajjon a csúcsra ért fel?
S reszketve éled a reménység: hátha,
Hátha van a rémségnek netovábbja.*

*A békejobb még vissza-visszarándul,
Még lőporfüsttől fekete a völgy
S kaszáját gúnyval feni a halál,
De már valami köztünk s közte áll,
De hegyormokon csendes rőzseláng,
De a lélekben béketüzek égnek ű
S ezer haranggal harangoz az Élet!*

Reményik Sándor

IMAHÁZUNK TÁJÁN

Adventi vasárnapok

IMAHÁZUNK TÁJÁN

A Gyermekklub karácsonyi ünnepélyéről

Az idei Gyermekklub-karácsony időpontját kijelölve nem gondoltunk arra, hogy egy globális, embermilliókat lebilincselő sportesemény-sorozat döntő mérkőzésére kerül sor 2022. december 18-án, 16 órai kezdettel. Amikor a XI. kerületben élő nehéz sorsú családok számára kiküldtük a meghívót, és felkészülve vártunk érkezésükre, elsősorban az volt a kérdés, hogy kik azok a szülők – elsősorban édesapák –, akik lemondanak az Argentína–Franciaország labdarúgó világbajnoki döntő mérkőzés élőben történő megtekintéséről, és elhozzák gyermekeiket az isteni szeretet kiadásának ünnepére. Nos, voltak, akik előzetes ígéretük ellenére sem jöttek, mások pedig betegség miatt maradtak otthon. Mi, szervezők, azonban annak a harminc gyermeknek örültünk, akik szüleikkel együtt eljöttek, hogy átéljék az első karácsony eseményeit és megtapasztalják Isten üdvözítő kegyelmét.

Ünnepélyünket Nagyné Zsuzsa üdvözlő szavai nyitották meg, majd Kotán Béla lelkipásztor kérte Urunk áldásának kiadását. Nagyné Kalán Évi egy eddig ismeretlen játékba (*A hóember mondta...*) vonta be a jelenlevőket. Ez alkalommal a Palánta Bábmisszió munkatársai szolgáltak közöttünk. Előbb megtanították a gyerekeknek a „Várd a csodát!” című éneket – a hozzátartozó koreográfiával együtt, majd előadták „A csoda-

könyv” című bábdarabot. Ebben a két kis főhős, *Andris és Petra*, nagymamájuk kérésére a padláson diót keresve egy ládában csodakönyvet találnak, amelyet megnyitva meglevénedik előttük *Jézus születésének története*. Amikor élményüket elújságolják a nagyinak, kiderült, hogy ez a könyv valójában a Biblia, amely egykor az ő számára is élővé vált, és azóta is mindennapi lelki tápláléka. Nem hiányzott a történet evangélicizáló jellegű alkalmazása sem.

Az elmaradhatatlan *ajándékozás* során átadtuk a családok számára készített csomagokat, amelyeket elsősorban *tartós élelmiszerrel* töltöttünk meg, de a gyermekek is kaptak névre szólóan játékot, édességet és meleg zoknit. Ezt a gyülekezet tagjainak jókedvű anyagi áldozata tette lehetővé, amit e helyről is hálásan köszönünk mindenkinek!

Az ünnepély *szeretetvendégséggel* zárult, s a tea és kalács fogyasztása közben értékes beszélgetésekre került sor. A kisteremben „second hand”-ruhák közül lehetett választani.

Egyébként a VB-döntőt Argentína nyerte 11-es rúgásokkal. Este a fiaimmal együtt felvételről én is megnéztem a meccset... Mert mindig van jó megoldás!

Kolozs Nagy János

ÜNNEPI BIZONYSÁGTÉTEL

Mondják, hogy karácsony a szeretet ünnepe, mivel „... úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16). De ahogy a vezércikkben is olvashattuk, ezt nemcsak karácsonykor kell gyakorolnunk, de akkor is. Mert van az úgy a szomorú karácsonyokor, amikor a felgyülemlett feszültség az ajándékozás pillanatában tör ki egy kiadós sírásban. Kapsz egy apró ajándékot, ami azt mutatja, hogy gondoltam rád, még ha apró is, neked szántam, szeretlek, és tudtam, hogy ez örömet fog szerezni. Nálunk is volt ilyen, három éve, egy elhúzódó egészségügyi probléma utáni karácsonyon, amikor ráadásul Szilvi lányoméék Angliában voltak, és csak négyen álltuk körbe a karácsonyfát. Nekünk ez volt a legszomorúbb karácsonyunk, de az az apró ajándék kicsit beragyogta.

Apró volt Jézus is, amikor megszületett, de Ő volt a várva várt Fiú!

„A lelkész még egyszer elindult, hogy utolsó próbát tegyen egy házaspárnál, akik válni akartak. Hónapok óta kísérletezett, hogy kibékítse őket, de semmi eredményre nem jutott. Tehát ma, még egyszer, utoljára. Az asszony nyitott ajtót, a férj fáradtan, leverten ült az asztal mellett. Hidegen, ki mértén köszöntötték egymást.

A két ember harminckét éve élt együtt. Néhány éve válságba jutott a házasságuk. A háború alatt elidegenedtek egymástól, s a feszültség robbanáshoz vezetett. A lelkész megpróbált szeretetről, megbocsátásról, újrakezdésről beszélni. A házaspár fásultan, közömbösen bámulta a padlót. A lelkész végül odafordult mindkettőjükhöz: – „Nos, hogy döntöttek?” – a férfi arca megmerevedett, alig hallhatóan mondta: – „Ahogy megegyeztünk. Pokol lenne a feleséggel együtt maradni.” – Mind a hárman elnémultak.

A hallgatást váratlanul az ajtócsengő hangja törte meg. Ki jöhet ilyen későn? Másodszor is csengettek. Az asszony felállt, kilépett az előszo-

bába és behúzta maga mögött az ajtót. Nagyon nézett, amikor megpillantotta a táviratkihordót. „A táborból jött”, és nyújtotta a borítékot a meglepődött asszonynak, aki úgy vette át, mintha kardcsapás érte volna. Hát a fiúnak éppen most kell hazajönni a háborúból, a fogságból, amikor kétszerezsen otthontalanná válik? Egyik összeomlásból a másikba? Kábultan bontotta fel a borítékot és olvasta az örömhírt: „Ma érkeztem a határra – holnap jövök – fiatok.” A férfiak némán várakoztak, míg az asszony végre belépett a szobába. Az ajtónál tétovázva megállt. Kérdően, reménykedve tekintett a férjére. Remegő ajkakkal végre kimondta: „Jön a fiú!”

A férfi rábámult, majd akadozva ismételte a szavakat: „Jön a fiú?” Az asszony bólintott és könnyek csorogtak az arcán. A férfi zokogva rejtette kezébe az arcát. Aztán újra összeszedte magát, habozva felállt, de tekintetét le nem vette az asszonyról. A két ember lassú léptekkel megindult egymás felé. Nem szóltak egy szót sem, de tekintetük mindent elárult. És végül megtörtént a csoda. A férj gyengéden megsimogatta a felesége karját. Teljesen megfélekedtek róla, hogy egy harmadik is van a szobába. Ez a harmadik ámulva szemlélte a fejleményeket. Amit hónapokon át nem tudott elérni, azt egy mondat egy pillanat alatt elvégezte. – „Jön a fiú!”

A lelkész úgy érezte, hogy itt már nincs semmi dolga, észrevétlenül elhagyta a szobát. A sűrke decemberi ködben ujjongó férfi ballagott hazafelé. „JÖN A FIÚ!” - dobolta örömtől repesve a szíve.”

Ez a kis írás – amit Bencsikné Bódi Zsuzsa osztott meg a gyülekezet facebook-csoportjában –, legyen a felvezetője azoknak a bizonyágtételeknek, amiket testvéreink a szeretetről írtak: ki-ki hogyan kapott, adott szeretetet a hétköznapi életben, ki hogyan használja a szeretetnyelveket, kinek mit jelent, az hogy szeretet. Jó elmélyülést kívánunk!
Á.J.

Túláradoán

Minden évben karácsony környékén eszembe jut, hogy idén megosztom azt a különleges élményt, amit a gyülekezethez csatlakozásunk első évében kaptunk itt. Közel kilenc évvel ezelőtt ebben az imaházban került sor a menyegzőnkre.

Persze egy menyegző önmagában meghatározó élmény, de most azt szeretném megosztani veletek, amit aznap töletek kaptunk. Még egy éve sem volt, hogy idekeveredtünk és az esküvőnköt a két ünnep közötti szombatra terveztük. Nem vártuk el a gyülekezet tagjaitól, hogy ezen a szombaton a családjuk helyett velünk – szinte még idegenekkel – legyenek. Sőt! Nem is igazán tudtuk, mi itt a szokás.

Ehhez képest segítséget kaptunk az előkészületekben. Nem is tudtunk róla, de köszöntő szolgálat várta az érkezőket (köszönjük: Zsombi ☺). Amikor beléptünk a nagyterembe a kórus éneke fogadott minket. Fogalmunk sem volt, hogy készültek erre az alkalomra, hiszen már az is meglepett minket, hogy ennyien el tudtak jönni ezen a szombaton. Végül az istentisztelet vége felé Nagy Peti állt elénk egy gitárral a kezében, hogy az ifi nevében köszöntsön minket. Miután elkezdett játszani, megszólalt mögöttünk a basszus gitár, Virág a kórusból a zongorához szaladt, majd egyesével egyre többen álltak fel, és jöttek Peti mögé énekelni az ifiből.

Nekünk. Akiket még alig ismertek. Akik nem is baptista közegben nevelkedtünk. Egy szombat délutánon karácsony és szilveszter között. Soha ilyen túlradó elfogadást nem tapasztaltam.

Azóta sem tudom, hogy mindez mennyi szervezéssel, készüléssel járt. Hogy kik és mennyit dolgoztak ezért és mennyi láthatatlan szolgálatot végzett még aznap a gyülekezet. Persze egy menyegző önmagában is meghatározó élmény, de én aznap Isten áldása mellett végtelen szeretetet is kaptam tőletek. Köszönöm!

Baranyainé Juli

Váratlan szeretet

Még csak rövid ideje jártam a gyülekezetbe, amikor az egyik ifi után felmerült, hogy menjünk el még együtt pizzázni. Nekem viszont haza kellett mennem, mert akkoriban épp amolyan tanácsadóként dolgoztam be egy induló kisüzemi sörfőzdébe és valamiért pont nálunk raktak le nagyjából egy tucat hordó sört egy időre tárolni – csak hogy a nappaliba, ezért is kellett hazamennem: hogy áthordjam a hordókat a pincébe. Ezt mondtam is a többieknek.

Aztán amikor ifi után elindultam, meglepve láttam, hogy négyen-öten jönnek velem együtt hazafelé, hogy segítsenek lehordani a hordókat, ekképp hamar végezhessenek és mehessek a többiek után pizzázni. Nagyon meghatott ez a figyelmesség, főleg azért, mert bennem fel se merült a csapatmunka lehetősége, meg eleve nem is gondoltam arra, hogy ez a munka ne csak simán az én egyéni pechem legyen, amit majd megoldok.

Baranyai Zsolt

Az arany szabály szerint

A szeretet megnyilvánulását először édesanyámnál láttam, ahogy másokról gondoskodott. Bibliaiskolát végzett, és misszióba szeretett volna menni, de a háború miatt itthon maradt. Szolgáló lelkülete viszont megmaradt, nemcsak karácsonykor. Ha szeretetről beszélt, mindig Isten szeretetét helyezte előtérbe. Könyveink nem voltak, legalábbis nekünk nem. Édesanyám nővéreék néha hoztak pár könyvet külföldről, de azok másról szóltak, amiket fiatalon nem nagyon értettem. Úgy emlékszem, nem nagyon beszélgettünk a szeretetről, de tettük, amit tudtunk. Persze, a parancsolatokat ismertük.

A középiskola elvégzése után azt mondták rólam, hogy nem volt ugyan sok barátnőm, de mindenkivel igyekeztem jóban lenni. Ezt próbáltam továbbvinni később is, bár sokszor nem értettem, miért bántanak, ami inkább fájt, semmint haragot éreztem az emberek iránt.

Válasom után olvastam Walter Nitsche Gyógyító megbocsátás című könyvét, majd Simon András Szeretközélmény című könyvét, ezekből sokat tanultam szeretetről, megbocsátásról. Most már sok könyv van ezekről a mi okulásunkra.

Kiemelnék néhány eseményt az életemből:

A középiskola negyedik osztályában közelebb kerültem egyik osztálytársamhoz, akivel senki sem barátko-

zott. Aztán elkerültünk egymástól, és sokáig nem is hallottam felőle. Aztán jöttek az érettségi találkozók, és ismét közelebb kerültünk egymáshoz. A férjek is összebarátkoztak, kiskutyát kaptunk tőlük (ez még Agárdon volt). Amikor már egyedül jártam a találkozókra, mindig nála aludtam. 2020-ban is nála aludtam, láttam, hogy nem jól van. A szívével volt probléma, kapkodta a levegőt. Beszéltem neki Istenről, a meggyőződésemről, amit a találkozókra is elmondtam a többiek előtt is. Ez tavasszal volt, aztán még telefonon is beszélgettünk néhányszor, aztán december elején jött a hír, hogy meghalt. Nagyon meg voltam rendülve, és sajnáltam, hogy nem többet mondtam.

Egy közeli esemény: idén szeptemberben megint kórházba kerültem, pacemaker-cserére, mert az első valami miatt elromlott. Négyágyas szoba volt, az egyik oldalon én feküdtem egyedül, mellettem még ágy sem volt betolva. Aztán betoltak egy ágyat, mindjárt egy beteg is került rá. Nem volt szimpatikus első látásra, úgyhogy eldöntöttem, hogy nem is nagyon beszélek vele. Ő kezdett el beszélni velem, aztán egyre jobban feloldódtam. Mesélt az életéről, én is pár mondatot az enyémről. Kiderült, hogy neki is meghalt az egyik fia motorbalesetben, és nagyon haragszik Istenre. Én elmondtam, nekem is meghalt az egyik fiam, de én nem haragszom Istenre. Nagyon elutasító volt a vallással kapcsolatban, úgyhogy csak egy pár szót tudtam neki mondani, de végül úgy alakult, hogy sokat beszélgettünk. Mondtam, jelöljön be a Facebookon, gondoltam, ha meglátja a

posztjaimat, nem fog visszajelölni a vallásos tartalmuk miatt. Mégis visszajelölt, aztán Messengeren beszéltünk is. Még mindig fáj neki a műtét helye, és tanácsot kért. Én, mint „rutinos” beteg, próbáltam eligazítani, mit kell tennie. Akkor azt mondta, nehezen nyílik meg valaki felé, de én az első pillanattól fogva szimpatikus vagyok neki. Vidéken él a férjével, gyerekeivel, unokáival.

És még egy, ugyancsak nemrég történt:

A laptopom most tízéves. Azért vettem, hogy amikor külföldre megyek dolgozni, magammal vihessem. Már egy ideje gondolkodtam, hogy lecserélem, de amikor megnéztem az árakat, úgy döntöttem, majd később. A fiamnak PC boltja van Gárdonyban, és ott megláttam egyet, aránylag jó áron. Írtam neki, hogy olyan kellene, de csak januárban, mert még össze kell gyűjtenem rá a teljes összeget. Aztán ebben meg is nyugodtam, gondoltam, ha ez most nem jön össze, januárban talán lesz egy másik. Vagy, ha később, az sem baj. Egyik nap Erika korán reggel eltűnt, azt sem tudtam, hova megy, de nem is gondolkodtam rajta. Délután jön haza, és hoz egy lap-

topot. Az volt, amit a fiamnál kinéztem. Erika mondja, hogy a fiam küldi szeretettel. Én meg percekig csak néztem, és nem akartam elhinni, hogy az enyém. Természetesen megköszöntem elsősorban Istennek, aztán a fiamnak is, és megígértem, hogy januárban kifizetem. Akkor jött a másik meglepetés, mert a fiam azt írta vissza, hogy nem kell kifizetni, ingyen van, ajándék! Ezt is alig akartam elhinni, de mégis igaz volt! Megint megköszöntem Istennek, és a fiamnak is.

Isten erre a jócselekedetre indította a fiamat! Persze, nem történik az emberrel minden nap ilyen nagy esemény, de hálásnak kell lenni a kis csodákért is. Természetesen azt szeretnénk, ha mindenki szeretne, de ez lehetetlen! A bántásokban, nehéz helyzetekben Isten formáló munkáját kell látnunk. Én ezt naponta tapasztalom, és Isten ad erőt a mindennapokban!

Régi mottóm ez: *Úgy bánj másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak!*

Nagy Viola

Figyelő szeretet

Őszintén megmondom, sokáig gondolkodtam rajta, hogy elvállaljam-e ennek a bizonyágtételnek a megírását. Úgy gondoltam, hogy a „szeretet” témaköre annyira szerteágazó, komplex és bonyolult kérdéseket vet fel, amiről vagy több ezer oldalt írok le, vagy inkább semmit...

Viszont Isten arra indított, hogy mondjam el azt, ami „töredékesen” bennem van.

Oly sokszor olvassuk, hallgatjuk és idézzük Jézus *szeretparancsát*. Ugyanígy Jézus szavait máshol: *„Arról fogja tudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, hogy szeretet van köztetek.”* Ugyanígy Pál apostol *szeretethimnuszát* a Korintusiakhoz írt első levélből, vagy akár az Efézusiaknak írt leveléből azt a sort: *„viseljétek el egymást szeretettel.”*

Nagyon magas a mérce, ha az Isten szeretetét, az *agapé-t*, a legmagasabb rendű, feltételek nélküli, tudatos szeretetet tekintem etalonnak. Pedig Krisztust követő emberként csak ez lehet a mércém, még akkor is, ha bűnös emberi mivoltomból következően gyakran nem vagyok egyéb, mint *„zengő érc és pengő cimbalom”*.

A modern lélektan Gary Chapman ötféle szeretetnyelv elkülönítése alapján megtanítja nekünk, hogy sokszor a legjobb szándékunk ellenére sem ér célba a másik felé kinyilvánított szeretetünk, hiszen kinek az elismerő szavak, kinek a minőségi idő, kinek az ajándékozás, kinek a szívességek, kinek a testi érintés az a kommunikációs csatorna, amelyen át a leginkább tud szeretet adni és befogadni. A szeretet ugyanaz, az indíték ugyanaz – mégis hányszor sérülünk és sértünk puszt-

tán amiatt, mert nem figyelünk eléggé másokra és önmagunkra!

Esetlen és botladozó a szeretetünk oly sokszor. Sőt, néha hipokrita és számító, még ha ez utóbbi kettő nem is feltétlen tudatosul bennünk. Önközpontúak vagyunk olyankor, amikor „megdicséjük” magunkat egy szeretet megnyilvánulásunkért anélkül, hogy figyelembe vettük volna azt: hogyan, miként értékelte a másik ember a szavunkat, cselekedetünket, tettünket.

Meggyőződésem, hogy a szeretet nem egy rózsaszín selyempapírba csomagolt érzelem. A szeretet tudatos, a „jól szeretés” tanulható. Tanulható Isten Igéjéből, és tanulható hétköznapi interperszonális aktusok közepette, akár egy életen át is.

Jelenlegi munkám során, amikor egy idős és beteg hölgy társaságában vagyok nap mint nap, érzékelem, hogy milyen sokat jelent számára, ha olyan szívességeket teszek meg neki, amelyek nem tartoznak bele a munkaköri leírásomba. Szeretetből teszem, nem pénzért. Amit tőle kapok, azok az elismerő szavak, a boldog mosoly. Valahányszor eljövök tőle, békesség és nyugalom árad szét bennem... Nagyon boldoggá tesz, amikor váratlan ajándékot kapok valakitől. A gyülekezeten belül sokszor történt velem ilyen az elmúlt hosszú évek során, és hihetetlenül hálás vagyok ezeknek a testvéreimnek. Ők talán nem is sejtik, mekkora örömet tudtak nekem szerezni, ugyanakkor mekkora példát mutattak nekem a szeretet magas fokú, érdek nélküli formájából...

A családom. „elvisel” engem szeretettel, és én is őket. Ha ez nem lenne kölcsönös, akkor nem lenne újra meg újra megújulni és megerősödni, továbbfejlődni képes szeretetkapcsolatom a férjemmel, a gyerekeimmel, az unokáimmal. Most már lassan a vejemmel is, bár ezt a kapcsolatot még ő is, én is csak tanuljuk. A legtöbb

félreértés és „rosszul szeretés” a családomon belül van és volt, talán éppen azért, mert mi állunk a legközelebb kölcsönösen egymáshoz, és mégis más és más az elsődleges szeretetnyelvünk...

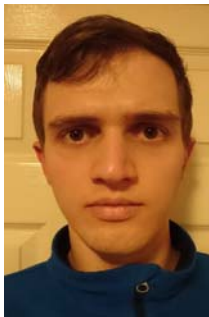
Minőségi idő: fájdalmas, szép emlék. Édesanyám 47. születésnapja, egyben élete utolsó napja volt a Budai Honvédkórházban, 1991 januárjában. Én eljöttem az iskolából az első óra után, ami ráadásul egy, az általam enyhén szólva nem kedvelt érettségire felkészítő matekóra volt. Azt a napot Édesanyám halálos betegágya mellett töltöttem el. Alig szólaltunk meg. Talán már ő is elmondott nekem mindent, és én is neki, ami ebben a földi létben emberi szavakkal kifejezhető volt. Hosszú-

hosszú órákon át csak a jelenlét volt köztünk, szavak nélkül. Mégis úgy hiszem, ennyire szeretetteljes minőségi időt senkivel nem sikerült még eltöltenem soha. Szeretetet adtunk, szeretetet kaptunk mindketten. Este mentem csak haza, és másnap reggel tudtam meg, hogy nem sokkal a távozásom után Magához hívta őt az Úr.

Hálás vagyok Istennek, hogy olyan szeretettel szeret engem, ami Ő Maga. „*Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van, és mindenki, aki szeret, Istentől való és ismeri Istent.*” (1Jn 4,7) És ne csak karácsonykor...

Olajos Gabriella

Szeretet(t) és nem szeretet(t) példák

Úgy gondolom, hogyha valaki rendszeresen kér visszajelzést, hogy a másikkal hogy esik az, amit csinál, vagy megkérdezi, hogy minek örül, az talán még jobb is, mintha csak egy szeretetnyelvet alapján próbálja szeretni a másikat. Én is igyekszem így csinálni..., nem mindig jön össze.

C. S. Lewis négy részre bontja a szeretetet azok görög megfelelői szerint (kiváló felosztásnak tartom):

- Eros: szerelmesek közti szeretet,
- Philia: barátok közti szeretet, kedvelés a közös témák alapján,
- Storge: szeretet genetikai hasonlóság alapján, „önző gén elmélet”, pl.: anya szeretete a gyereke felé,
- Agapé: krisztusi szeretet.

Az első három tele van érzelmekkel, viszont az agapé forrása sokkal inkább döntés, akarat – ami ellen gyakran küzd az érzelem. Az agapé szeretet az én gyakorlatiasságra törekvő megfogalmazásomban röviden kb. annyit jelent, hogy **a másikkal rövid – hosszú – öröktávon jól akarok, és ezért teszek is**, még akkor is, ha ez ellen küzdenek az érzelmeim, és semmi kedvem nincs hozzá. Az agapé általában aktív gondolkodást és akaraterőt igényel. Jézusnak nem volt kedve meghalni értünk, de mivel szeretett minket, ezért megtette (lásd: Lk 22,42).

Példák, amik eszembe jutottak a szeretettel kapcsolatban:

Egyik ismerősöm egy tábor során (amikor eléggé rossz passzban voltam) odajött, és adott egy fél gyümölcsöt, aztán sokat kérdezett. **Követendő** példa!

Egy alkalommal utaztunk Erdélybe, és a román határ magyar oldalán tönkrement az akkumulátorunk, nem indult az autó. Valaki ingyen segített „bebikázni” az au-

tót, és kisebb-nagyobb izgalommal megoldódtak a problémák. **Követendő** példa!

Régen egy kémiatanárom megkérdezte, hogy „Van valami probléma? Mostanában olyan keveset szólsz hozzá az órához.”. **Követendő** példa!

Egyik ismerősöm most vált munkahelyet, mert a csoportvezetője arra törekedett, hogy ne engedjék át a munkaegészségügyi vizsgálaton, aztán azt mondta a csoportvezető, hogy szereti. **Nem** követendő példa!

Nagyon régen egy tanárom néha nyilvánosan megalázott, mert butaságot válaszoltam, utána igen hosszú időre megjegyeztem, hogy valójában mi a helyes válasz. **Nem** követendő példa!

Rózsaszín terror: „Mindent aranyosan csináljunk; szépen kell mosolyogni; nehogy felébredszük azt a kisbabát; mit gondolnak a szomszédok, ha éjfélkor húzod le a vécét; vendégség során jó oldalra tedd az evőeszközöket stb., mert ha nem, akkor lesújtok villámló haraggal minden haramiára, aki cuki akaratomnak ellenszegül!” Típuspéldára lásd még: Dolores Umbridge szerepét a Harry Potter sorozatban. **Nem** követendő példa!

„Milyen ötleteik vannak, mi lehet a megoldása ennek az esetnek? *Na gyerünk, nincs rossz válasz!* (válaszolok) Hogy lehet ilyet gondolni?! Nem is értem! Maguknak már ezt tudni kéne! Az én időmben még nem volt gáz tanulni! Más tárgyából is ilyen teljesítményt nyújtanak? (kb. 10 másodpercen át még folytatódik a megalázás)” **Nem** követendő példa!

Eléggé szélsőséges példákat hoztam – a való életben jellemzően jóval kevésbé szélsőséges helyzetekben kell döntést hozni... vagy nem. Érdemes a Szentlélek átformáló, tanácsoló erejét kérni. Az akarat megzabolázásához jó első lépés lehet a hideg vízben való zuhanyzás... vagy nem.

Uri Benjámin

„Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket.” (Jn 15,12)

Kislány koromban még szokás volt sorolni a karácsonyi ajándékokat az iskolában a téli szünet utáni első napokban... És én nem mertem mindet elmondani: olyan szerencsésnek éreztem magam! Olyan megelégedettnek és boldognak – ugyanakkor zavarodottnak. Hogyan érhetett ennyi meglepetés karácsonykor, miközben a hétköznapi komoly sprórással teltek? Hogy engedhette meg a család ezt a sok ajándékot? Visszatekintve a karácsonyoknak ez a csodája milyen hatott az életemben a szeretet megtapasztalására, megélésére. És hamar érezni kezdtem a belső kényszert, indíttatást arra is, hogy hálából én is lepjem meg a környezetemet kézzel készített apróságokkal, így az ünnepek fontos része lett az *adás* is.

Azóta is szeretek ajándékkal készülni, és kapni. Legfőképpen olyan figyelmességet, ami szinte titkolt, csak egyszer-egyszer megemlített vágyam, amit nem hangoztatok sokszor, de amiről a szívem mélyén úgy érzem: ha beteljesítik, akkor *igazán* figyelnek rám. Nem könnyű, jól feladom a leckét a szeretteimnek ezzel. Valószínű irreális és valamiféle gyermeki vágy ez arra, hogy olyan módon szeressenek, mint egy babát az édesanyja, aki ráérez arra, miért sír a csöppsege. Felnőtt emberként ugyanakkor már felelős vagyok azért, hogy a környezetem értse, hogyan szeressen. Vajon segítem-e az engem körülvevőket eléggé abban, hogy ne csak tudjam, hanem igazán át is érezhessem a szeretetüket? Most karácsonyra

készülődve hosszú-hosszú kihagyás után és némi külső biztatásra újra írtam karácsonyi vágy-listát. Hátha könnyebb így velem! ☺ Gyermekként milyen könnyen ment... ma mintha nehezebb lenne...

...És kaptam már igazi kis semmiséget. Izgatottan bontogattam a sok rétegbe becsomagolt ajándékot, ami végül egy üres gyufásdoboz volt, benne egy felirattal: „csak egy kis semmiség”. Persze értettem a viccet, de belül sírtam. Fájt, becsapva éreztem magam, mint akit nem szeretnek, nem becsülnék: reményt keltettek, ami nem teljesült be. Egy percre szinte megsemmisültem. Kifelé mégsem mutattam ki, hiszen udvariatlanság, sőt talán szeretetlenség és hálátlanság lett volna? Akkor még nem tudtam és még most is csak tanulom, hol a háttára annak, hogy képviselhetem magamat a fájdalommal és örömmel együtt, és milyen módon tudom – persze minél kevésbé bántóan – ki is fejezni ezt a másik felé, vállalva azt, hogy fájdalmat okozok.

És én vajon észreveszem-e, ha a másikat nem az ajándékkal tudom szeretni igazán? Bizony, ezt is tanulnom kell még, sokkal tudatosabban kell figyelnem! Nem is gondoltam volna soha, hogy nyomot hagyhatok valakinek az életében holmi napi pár perces segítséggel. És mégis, évek után is felemlítésre kerül, pedig olyan apróság, annyira csekélység volt... De mivel egyedül volt a bajával, és fájt már a teher, az a napi öt perces fizikai segítségnyújtás azt jelentette: van mellette valaki, nincs egyedül, és ez az élmény azóta is erősíti a szeretetkapcsolatunkat.

HGK

A szeretet szavai

„Az igazi szeretet próbája egyedül az, hogy nem fél a másik ember szeretetétől, hogy elegendő benne a szelídség, a türelem és az alázat ahhoz, hogy elfogadja azt.” (Pilinszky János)

„Amilyen mértékben növekszik benned a szeretet, olyan mértékben szebb leszel. Mert a szeretet a lélek szépsége.” (Szent Ágoston)

„A szeretet cselekvő törődés annak életével és fejlődésével, akit vagy amit szeretünk.” (Erich Fromm)

„A szeretet az a lépcső, melyen – Isten hasonlatosságára – egymás felé közeledünk.” (Friedrich von Schiller)

„A szeretet minden más erény gyökere.” (Josep Pieper)

„A szeretetnek melege van a természet hidegében, világossága van az élet sötétségeiben, és a szeretetnek ajkai vannak, amik mosolyognak velünk az örömben, és lecsókolják könnyeinket a fájdalomban.” (Gárdonyi Géza)

„A szeretet nem egy személy kizárólagos szeretete, hanem olyan lelkiállapot, amelyben készek vagyunk mindent szeretni. Az az állapot, amelyben egyedül ismerhetjük föl lelkünk isteni eredetét.” (Tolsztoj)

„Valakitől szeretetet elfogadni annyit jelent, mint megerősíteni őt élete értelmében.” (Simon András)

„Sokszor nagyobb bátorság kell ahhoz, hogy attól, kit szeretünk, valamit megtagadjunk, mintha a veszély pillanatában életünket kockáztatjuk érte.” (B. Büttner Lina)

„Szeretni valakit, az több, mint egy erős érzés – az döntés, ítélet és ígéret.” (Erich Fromm)

„Ha szeretünk, magunkat is másnak látjuk.” (Blaise Pascal)

„A szeretetet nem a szavak, hanem a tettek bizonyítják.” (Kertész Imre)

RENDAHAGYÓ BIZONYSÁGTÉTEL

Mottó: „Ki kételkedőn boncolja Őt, annak választ nem ad, de a hívó előtt az Úr megfejtí önmagát.”

Kedves Kriszta!

Újra karácsony van, és én újra és újra elcsodálkozom, hogyan jönnek újra és újra az ünnepek, hogy itt vagyunk még, élünk, és a világ is áll még... Nyilván, akik megélték háborúkat, azok is így érezhettek. Én az elmúlt négy, de leginkább az elmúlt két év után érzem magam sokszor világvége hangulatban. Hívóként is nehéz jól kezelni azt, hogy ez a világ megállíthatatlanul halad a pusztulás felé, nem is tudom, hogy akinek nincs kapaszkodója, az hogyan éli túl az életét. Te milyen tanácsokat adsz a kamaszlányodnak, hogyan tekintesz a jövőbe? Vagy nem is érzel így, ahogyan én?

Az élet végessége és az utána következők mennyire foglalkoztatnak? Mennyire veszed a szívedre, ha valaki a problémáinak mértékét pl. Auschwitz-hoz méri? És ezt elvárja másoktól is? Miközben úgy gondolom, hogy jól látom a problémák közötti mértékkülönbségeket, ki tudnék futni a világból, ha az abszolút mérték a haláltáborok lennének. Te is aránytalanságnak gondolod ezt? Hiszen nem lehet így élni, ha mindig a legrosszabbtól tartunk! Vagy igen? Talán túl filozofikus vagyok, vagy az életközépi válság borít rám szürke homályt, de igazából ez is kell, hogy foglalkoztasson bennünket. A legrosszabb, a reménytelenség, az, ha azt gondolod, hogy az életed vége, az az életed vége, és nem lesz folytatás.

Tudod, az eddigi összes levelem a folytatás miatt született. Hogy lásd, lesz folytatás, de nem mindegy, hogy hol. Írok, hogy tisztuljon a kép, és jusson el sokakhoz – Hozzád is – a világosság, nehogy úgy járj, ahogy nemrégiben olvastam valahol: „Isten olyan nagyvonalú, hogy még az ateistáknak is megadja végül, amire vágnak – az Isten nélküli létet.” Ez valószínűleg egy hétköznapi ember mondata volt, mert sehol nem találok az eredetijét, de elborzasztóan kifejező. És mivel mostani levelem témája a zsidók, a zsidóság, talán érdekel, hogy miért ezzel a felütéssel kezdtem ezt az irományt. A végére kiderül...

Bevallom, nem tudom, hogy Te milyen felmenőkkel rendelkezel, van-e köztük zsidó. Szerintem tuti, hogy van, és ezt gondolom magamról is. Egy jó kis DNS-vizsgálatból hamar kiderülne ez. Amúgy ezt (ha nem lenne olyan drága), kötelezővé tenném mindenkinek, hogy lássa, hogy mennyi nemzetiség vére folyik az ereiben. Mert akkor oszlana sötétség a fejekben, hogy senki se gondolja magáról, hogy szintiszta magyar, német, román, kipcsak stb. Vagy a legjobb, hogy szintiszta amerikai... ☺

Miért pont a zsidók? Miért most? A legegyszerűbb válasz az, hogy Isten így rendezte el ezt bennem, hogy ez érdekeljen. És ez már a megtérésem előtti időszakra

nyúlik vissza, már akkor szívesen foglalkoztam a Holokauszt témájával, mert nem értettem, hogy ez hogyan mehetett végbe, hogyan követhettek el emberek milliói ellen ilyen rémtetteket, és miért pont a zsidók ellen. Jól jellemzi az oktatási rendszert, hogy se a mi korunkban (80-as évek), sem most nincs átfogó, ok-okozati oldalról bemutatott, elméleti és gyakorlati szinten feldolgozott és jól oktatható holokauszt tematika a történelem oktatásban. Képzeld, Kriszta, hogy még a baptista gyülekezetekben sem fogékonyak erre, én próbálkoztam, de lesöpörték az asztalról ezt a témát, mert túl érzékeny. Tényleg? Hát pont ezért kell beszélni róla. Mert rettenetes sötétség van ezzel kapcsolatban is a fejekben, még a hívő fejekben is, a szívekről nem is beszélve. Nehogy azt hidd, hogy a hívők között nincsenek antiszemiták, rasszisták, kirekesztők a mai napig.

Hála az én Istenemnek, hogy az érdeklődésem továbbfejlesztésére lehetőséget adott a Wesley főiskolán, ahol két választható tantárgy is volt a Holokauszt témakörében, és egy elkötelezett tanárnőhöz kerültünk – Dr.

Gombóc Eszterhez –, aki alapvetően német szakos középiskolai tanár volt, és apukája hagyatékának rendezése közben talált rá egy kiskönyvre, amiben nagy meglepetésére egy volt osztálytársa írt a zsidó-magyar identitásának rejtjelmeiről, és így kezdte el a tanárnőt is érdekelni ez a téma közelebbről. Csak hogy a sötétséget, meg az elégtelen oktatási tananyagot ábrázoljam: itt, a Wesley hallottam először arról, hogy már a középkorban vol-

tak gettók, pogromok, zsidóüldözések, hogy a zsidók azért fordultak a kereskedelem, a pénzügyi szolgáltatások felé, és lettek ebben nagyon sikeresek, mert nem kaphattak sehol földtulajdont. Nagyon hasznos, jó szakirodalmat felmutató két szemeszter volt a Wesley. Örökké hálás leszek azért, hogy Isten odavezetett.

Aztán a Baptista Teológián főleg az apológia és Ószövetség tantárgyak keretein belül kerültek szóba a zsidók, és a héber tanárunk, Dr. Szécsi József (a Keresztény-Zsidó Társaság főtársa) elvitt minket egyszer a Hegedűs Gyula utcai Zsinagógába, istentiszteletre. Ezek mind tovább formálták a hozzáállásomat.

De leginkább az, amit a Bibliából tanultam az ószövetségi történetek kapcsán, amit Jánostól és Zsuzsától hallottam a zsidókról, az üdvörténetről, és hogy mi volt ebben a zsidók szerepe régen, most és majd a jövőben. És persze, a legfontosabb, hogy **Jézus is zsidó volt!**

Amit még Isten hozzátett ehhez, hogy időközben bekerült a gyülekezetünkbe egy zsidó férfi, aki idénősült, és aztán megtért, és a vele való beszélgetéseink

nagyon érdekes adalékot adtak ennek a témának az árnyalásához. Rendkívül tanulságos adalékot!

E levellem témájához már korábban is sokat olvastam, de most kimondottan nekiveselkedtem *Konrád György* író *Zsidókról* című könyvének. (Előzőleg olvastam tőle az *Elutazás és hazatérés* c. könyvét, ami nagyon tetszett.) Célom az volt, hogy hátha megtudok, megértek valamit abból, amit egy értelmiségi, magyar és zsidó gondol a zsidóságról, de sajnos beletörött a bicskám. Nem tudtam végigolvasni, mert annyira zavaros nekem, hogy nem tudnék értelmes recenziót írni belőle. „A Zsidókról megindítóan pontos és kérlelhetetlenül személyes; privát esszé és tárgyilagos próza: igazi Konrád-könyv.” – ezt írja róla az ismertető, de... amennyire értettem az *Elutazást*, annyira nem értettem, éreztem ezt. Te olvastad?

Amit felírtam magamnak, hogy nem értem, hogyan értelmezheti magát egy zsidó az Oszövetség figyelembevételével nélkül? Mitől zsidó akkor a zsidó? Hogyan lehet a zsidóságot Isten nélkül értelmezni? Mi az, hogy zsidó másság? Miért más, és főleg mi célból? Ő maga érzi a másságot, vagy csak a környezete viszonyulásaitól? Miért emlegeti a gondviselést, mint valamit, vagy valakit? Mi az a gondviselés, azt ki csinálja? „Zsidónak lenni több ezer éves kihívás.” „Alkalmazkodó különmaradás.” – írja Konrád. Na, ezekben igaza van. Egyet biztosan éreztem olvasás közben, hogy csepeg a fájdalomtól, attól, hogy nem tudja értelmezni a gonoszság Holokausztban való abszurd módon történt megtestesülését.

Végiglapoztam *Raj Tamás Nem idegen közöttünk* című, a zsidóságot több szempontból bemutató kötetét is. Ez tényleg jó összefoglalója a zsidóság mibenlétének, de ami nagyon fura, és feltűnő, hogy miközben ír a történelmükről, egy szót sem ejt arról, hogy Isten hogyan hívta el Ábrahámot, aki az Ószövetség szerint az első zsidó. ... Aztán ír a Templomról meg a Szentélyről, meg az áldozatokról, de arról egy szót sem, hogy mi van i.sz. 70 óta, amióta nincs templom, nem lehet áldozni a bűnökért? Akkor hogy állhat meg egy zsidó Isten előtt, ha nem áldoznak 2022-70= 1952 éve a Templomban? (És persze mi volt a fogság alatt? Akkor sem áldozhattak.)

Ezek után nem volt kérdés, hogy a témához előveszem *Kovács Géza* baptista lelkipásztor – nekünk csak Géza bácsi –: *Zsidóság és keresztyénség* című könyvét. És milyen jó, hogy elővettem! Mert a saját gondolataimat így rendszerezve adhatom át Neked Géza bácsi könyvének tematikája szerint haladva, közben megismertette Veled sok olyan tény, szempontot, amit nekem adott ez a könyv, és szerintem számodra is nagyon hasznos lehet. Vágjunk is bele!

Géza bácsi könyvének három alappillére van, és egy tévedése: 1. Mivel Isten a Teremtő, az Ő tudta és engedélye nélkül semmi sem történhet a világban, az emberekkel. Isten semmit nem tesz vagy enged meg értelmes ok és cél nélkül. 2. Ez a könyv Isten oldaláról nézve vizsgálja, szeretné láttatni és értékelni a zsidósággal kapcsolatos eseményeket, nem emberi bölcselkedés

szerint. 3. Géza bácsi motivációja a személyes és bibliai rokonszenv a zsidósággal, mint Isten választott népével. Tévedése, hogy a zsidóságot, mint faji meghatározást is vizsgálja. Nem rosszindulatból, csak rossz szóhasználattal. Alap, hogy faji meghatározás szerint a földön csak egy emberi faj van, amibe minden ember beletartozik. Ez tagozódik (különböző jellegzetességek alapján) nagyraszokra: europid, mongoloid, negroid, veddo-ausztraliid, és kevertrasszokra. A nemzetiségek szerinti különbségek ezek alá oszthatók be.

Nyilván Te is tudod, hogy a legújabb genetikai kutatások szerint az emberiség egy hatalmas nagy rasszkeverék. Tehát Géza bácsi könyvét ezen a ponton felülbíráljuk, hiszen a zsidóság az emberi fajhoz, az europid rasszhoz tartozó nemzetiség. Az, hogy a nácik fajelmélete szerint ez nem így van, arról később.

1. A kiválasztás, annak célja, be nem teljesülése, a zsidóság „felsőbbrendűsége”

Isten csalódása az emberben az özönvíz után is megmaradt, de mivel Ő a „mégis” Isten, a terve szerint nem hagyta cserben az emberiséget, és elhatározása szerint kiválasztott magának egy népet, amelynek Őt kellett volna képviselnie a világban, hogy minden ember megismerje Őt, az egy és igaz Istent.

Egy erősen politeista korszakban hívta el Ábrahámot (később lett Ábrahám): „Az ÚR ezt mondta Ábrámnak: *Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! Nagy néppé teszel, és megáldalak, naggyá teszem nevedet, és áldás lesz a te nevedre. Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetisége.*” (IMóz 12,1.3).

Már ebben az egy igeszakaszban több dolgot előre vetít Isten. „Menj el...” Ahhoz, hogy Istené legyen, és csak is az Övé, Ábrámnak el kellett hagynia a régi életét, rokonságát, hagyományait, meggyőződését, isteneit. Érdekesség, hogy a nyelvét nem. Raj Tamás írja: „A zsidóság a Biblia népe, gyökerei azonban még ennél is messzebbre nyúlnak. A közelmúltban, Észak-Szíriában a régészek feltárták az ókori Ebla irattárát, az időszámításunk előtti 2600–2400 körüli időből, s ott szinte kizárólag bibliai héber neveket találtak. A városállam királya annak idején Ebrum volt, s ez a név azonos a bibliai Éberrel, Ábrahám szépapja nevével.” /, „Héber harmincnégy éves volt, amikor Peleget nemzette.” (IMóz 11, 16)/

„Megáldalak... áldás lesz a te nevedre” Az engedelmesség áldást hoz, mert azzal elfogadjuk azt is, hogy van, aki – Isten –, jobban tudja, hogy mi a jó nekünk, hogyha belesimulunk a tervébe, akkor az áldást, nagy áldást hoz nekünk. Sőt! Mi magunk áldássá leszünk sokak számára!

És már itt megjelenik Istennek az egész üdvtörténeten átívelő ígérete: „megáldom” ... „megátkozom”. Isten soha nem feledkezett meg a zsidókról. „Azt kérdelem tehát: vajon Isten elvetette népét? Szó sincs róla! Hisz én is izraelita vagyok, Ábrahám véreből, Benjamin törzsből. Isten nem vetette el népét, melyet öröktől fogva kiválasztott.” – írja Pál apostol a rómaiaknak, majd így

folytatja: „Hogy is állunk tehát? Amit Izráel keresett, azt nem érte el. Csak a kiválasztott maradék érte el. A többiek elvakultak, amint meg van írva: „Isten értetlenség lelkét bocsátotta rájuk, látásra nem nyíló szemet, hallásra nem táruló fület mind a mai napig.” ... „Nem szeretném, testvérek, hogy tájékozatlanok maradjatok e titok dolgában, hogy bölcseknek ne képzeljétek magotokat. A vakság csak részben veri Izráelt, míg a pogányok teljes számban meg nem térnek. Akkor majd egész Izráel üdvözülni, amint írva van: „Sionból jön a szabadtó, ki eltörli Jákob gonoszságát: ez lesz szövetségem velük, amikor megbocsátom bűnüket.” Az evangéliumot tekintve ugyan ellenségek, a ti javatokra, de a kiválasztás által kedvesek őseik miatt.” (Róma 11,1-2; 7-8; 25-28)

A történetük, ahogy már említettem Neked, tényleg kész hullámvasút, és most is (több mint kétezer éve!) hullámvölgyben vannak, a legnagyobb-ban létezésük óta, de ezután jön majd az igazi felemelkedés, amikor Isten áldása kiteljesedik bennük-rajtuk.

„Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.” A történelem során voltak olyanok, akik a zsidókon keresztül megismerték Istent, de nagyon csekély számban, és olyan ideig-óráig való hatása volt ennek. Amit Ábrahám, és az utána élő zsidók nem tudtak beteljesíteni, hogy úgy képviseljék Istent, hogy annak nagyszabású, az egész világot átfogó hatása legyen, azt Ábrahám egyik „utódja”, a testben megszületett Jézus beteljesítette, és Benne tényleg áldást nyert a föld minden nemzetsége, mert: „Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit mindennek örökösévé tett, aki által a világot teremtette. Ő Isten dicsőségének kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, aki miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbjára ült. Annyival feljebb való az angyaloknál, amennyivel külön nevet örökölt náluk.” (Zsidók 1,1-4); „Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.” (Lukács 19,10); „mert az Emberfia nem azért jött, hogy az emberek életét elveszítse, hanem hogy megmentse.” (Lukács 9,56); „Mert megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek...” (Titusz 2,11)

Jézus beteljesítette azt, amit az Atya rábízott, bemutatta Őt a világnak, és elvégezte a rábízott feladatot: a megváltást. Miközben a saját népe, az övéi nem hittek Őbenne, sőt ők adták a gyilkosok kezeibe Őt.

A zsidók kiválasztásának áldásáról és terhéről így ír Géza bácsi: „Tárgyilagosan és hitbeli felismeréssel tudomásul kell vennünk, hogy az a különleges szerep, amelyet a zsidók évezredek óta a népek és országok történelmében, társadalmi és gazdasági életében betöltenek, az nem az ő emberi érdemük, sem nem valamilyen gonosz összeesküvésük gyümölcse, hanem az Istentől

való kiválasztásuk áldása és terhe. Ugyanakkor az a mérhetetlenül sok üldözés, gyűlölet és szenvedés, amely a zsidóságot az elmúlt évezredekben érte, szintén a kiválasztottságuk gyümölcse és terhe, illetve az engedtlenségüknek és bűneiknek a következménye volt.” Elég, ha elolvassuk az áldások és átkok felsorolását, amit Mózesen keresztül tárt Isten a zsidók elé (5Mózes 28), látjuk, hogy milyen komoly mennyiségi és minőségi különbség van köztük. A ma is ószövetségi időkben élő zsidóság vajon mennyire veszi ezt komolyan?

Géza bácsi oldalakon keresztül elemzi azokat az eseményeket, amelyek átkot hoztak egy vagy több ember miatt az egész népre, egészen az asszír, majd a babiloni fogságig. És azokat a csodálatos fejezeteket is bemutatja, amikor Isten a pogányok közül választott magának eszközöket, hogy saját népének áldására legyenek: Nebukadnecár, Círus, Dárius, Ahasvérus, Artahasztá. Vagy felsorol több angol politikust is, akik támogatták a zsidók hazatelepülését, Izrael állam létrejöttét.

Azt írtam a fejezetcímbe, hogy a zsidók „felsőbbrendűsége”. Ez nagyon idézőjeles, azaz szó sincs ilyenről valójában – Isten részéről: „Nem azért szeretett meg, és nem azért választott ki benneteket az ÚR, mintha valamennyi népnél nagyobbak volnátok – hiszen a legkisebbek vagytok valamennyi nép között –, hanem azért, mert szeret benneteket az ÚR, és megtartja azt az esküt, amelyet atyáitoknak tett.” (5Mózes 7,7-8) Isten kiválasztása nem személyes szimpátián, vagy Abrám és családjának nagyszerűségén, kiválóságán, egyedüliségén múlt. És ezért nem is mondhatja, tudhatja magáénak ezt egyetlen zsidó (sem más) ember. A kiválasztás a küldetés része volt, és azal a hatalmas áldással járt, hogy Isten megismertette magát, kijelentette magát nekik. Mégis milyen más módon hallotta volna meg Abrám Isten hangját? A kiválasztottság elsődleges, de nem kizárólagos, és elsősorban felelősség, és nem jutalom!

Azt talán nem is kell mondanom, hiszen minden normális, a világ dolgait valamennyire nyomon követő ember magától is észreveszi, hogy a világ gazdasági-pénzügyi, kereskedelmi, művészi, ipari, tudományos, egészségügyi tehetségei között a lélekszámhoz viszonyítva hatalmas arányban található zsidó származású emberek. Ahogy már utaltam rá, és Géza bácsi is említi, ez a kiválasztottság áldása, és a száműzetés, a szétszóródottság miatti ellenük fenntartandó status quo miatt alakult így az elmúlt két évezredben. Ha nem lehet valakinek földtulajdona, akkor más területeken kell megtalálnia a megélhetését. Ez, és a zsidóknál mindig is nagy hangsúlyt kapó oktatás fontossága, századokon át formálta az életformájukat, genetikailag beléjük ivódott, hogy fennmaradásuk érdekében milyen területeken kell érvényesülniük, amiken keresztül esetleg (vagy nagyon is tudatosan) a hatalom közelében legyenek, hogy az ál-

landó – mikor milyen mértékű – kitaszítottság, üldözöttség miatti bizonytalanságot csökkenteni tudják, befolyással legyenek az életükre kiható döntésekre. Emberileg ez teljesen érthető, minden nép, csoport a világon ezt csinálja. De náluk ez az elmúlt kétezer évben mindig is létkérdés volt!

Ámde! Már a fentebb említett igeversekben is írja Pál, hogy a lepel, homályos látás miatt nem ismerték fel Jézusban a Messiást, és ez a mai napig így van (kivéve a Messiás-hívó zsidókat, de erről is még írok). Az én meglátásom szerint azzal, hogy a zsidók nem ismerték fel Isten Fiát, nem fogadták el a megváltást, azzal Isten „kispadra ültette” őket. És ezt bizonyítja a történelem is. Bárhogy bölcselkednek, bárhogy igyekeznek, bárhogy is tartják be a mózesi törvényeket (ezt egyébként nem tudják betartani, nem is tartják be), bárhogy gondolkodnak a kiválasztottságukról, Isten elvette tőlük a Róla szóló hiteles és egyedüli bizonyágtétel lehetőségét.

„Mi tehát a helyzet? Amire Izráel törekedett, azt nem érte el. A választottak azonban elérték, a többiek pedig megkeményítették, amint meg van írva: **„Adott nekik az Isten bódult lelket, olyan szemet, amellyel nem láthatnak, és olyan fület, amellyel nem hallhatnak mindmáig.”**; „Kérem tehát: Azért botlottak meg, hogy elbukjanak? Szó sincs róla! **Viszont az ő bukásuk által jutott el az üdvösség a népekhez, hogy Isten féltékeny-nyé tegye Izráelt. Ha pedig az ő bukásuk a világ gazdagságává lett, vesztességük pedig a népek gazdagságává, akkor mennyivel inkább az lesz, ha teljes számban megtérnek.**” (Róma 11,7-8; 11-12)

Mert csak azok hirdethetik Isten egyedüliségét és kegyelmét, akik elfogadják és követik az Ő Fiát!

„Jézus pedig hozzájuk lépett, és így szólt: **Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek** nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28,18-20); „... tudjátok meg valamenynyien, Izráel egész népével együtt, hogy **a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból: ő általa áll elöttetek ez az ember egészségesen. Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők megvetettetek, és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnek.**” (ApCsel 4,10-12)

Ahogy Géza bácsi megfogalmazta: „Isten Jézus Krisztus váltsága és a Szentlélek munkája által egy új organizmust (élő testet) hozott létre, a hit által kegyelemből örök életet nyert emberek számára: a Krisztus Testét.” Ez a hívő keresztény emberekből álló gyülekezet. Nem véletlen, hogy több újszövetségi levélnek is témája azon zsidók magatartása, akik ugyan keresztényekké lettek, de ragaszkodnak a zsidó hagyományokhoz, a törvény betartatásához is, sőt azt előbbre valónak gondolják, mint az evangéliumot.

„**Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni. Íme, én, Pál mondom nektek, hogy ha körülmetélkedtek, Krisztus semmit sem használ nektek. De ismét bizonyítást teszek minden embernek, hogy aki körülmetélkedik, köteles az egész törvényt megtartani. Ha törvény által akartok megigazulni, elszakadtatok Krisztustól, a kegyelemből pedig kiestetek.**” (Gal 5,1-4); „Isten akarata szentelt meg minket Jézus Krisztus testének feláldozása által egyszer s mindenkorra ¹Minden pap naponként szolgálatba áll, és sokszor mutatja be ugyanazokat az áldozatokat, amelyek sohasem képesek bűnöket eltörölni. Ő ellenben, miután egyetlen áldozatot mutatott be a bűnökért, örökre Isten jobbjára ült, és ott várja, hogy ellenségei számszerűen vettessenek lába alá. **Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszenteltek.**” (Zsid 10,10-14); „Ha valaki elveti Mózes törvényét, az két vagy három tanú vallomása alapján irgalom nélkül meghal. Mit gondoltok: mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát lábbal tiporja, a szövetség vérével, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, és a kegyelem Lelkét megsűfolja?” (Zsid 10,28-29); „**Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Különbő idegen tanításoktól ne hagyjátok magatokat félrevezetni. Mert az a jó, ha kegyelemmel erősödik meg a szív, nem pedig ételektől, mert azoknak semmi hasznát nem veszik azok, akik velük élnek.**” (Zsid 13,8-9)

És itt írom le Neked az én személyes élményemet ezzel kapcsolatban. Amikor a teológiai társaimmal elmentünk arra a zsinagógai látogatásra, ahol külön ültünk, mint nők, próbáltam nagyon figyelni. Hívó emberként már „kinőttek” azok az érzékelőim, amivel meg tudom ítélni a szellemi viszonyokat. Az a zsidó istentisztelet nagyon üres volt. Kongott Isten hiányától. Én akkor értettem meg, tapasztaltam meg azt, hogy tőlük elvétellett az Isten hiteles képviselője. Üres volt, mert nem Krisztusról szólt, és az Ő halála óta minden istentisztelet üres, amiben nem Őt hirdetik – jól! (Sajnos nem egy baptista közösség is ilyen.)

Ezekre jó példa még, akiről írtam, hogy zsidóként tért meg, de azelőtt rendszeresen látogatta a zsinagógát, kapcsolatban volt zsidókkal. Vele most levelezésben vagyunk, és az ő szavait közlöm Neked, amiket a zsidókkal kapcsolatban ír. Nagyon tanulságos. „**Viszont kölcsönkaptam a TALMUD-ot! Ez az a könyv (21 teljes 500 oldalas kötet), amit a zsidók fontosabbnak tartanak a TÓRÁNÁL! Nem mondják, de így van. Nemrég jelent meg magyarul, eddig csak arámi és héber nyelven lehetett olvasni. Jó biznisz, 2 db könyv 30 ezer forint. Ha azt nézzük, hogy egy kézzel másolt Tóra-tekerics, pergamenre írva, ezüst keretben 10 millió forint, akkor ez a 21 kötet 300 ezerért, bágátel... A Talmud a Tóra szóbeli magyarázatát összegző Misna gyűjtemény törvényeinek, a rabbinikus magyarázatának a vitagyűjteménye. Közel 1700 év rabbijainak a szószálhasogató magyarázata és vitáinak leírása. Egy példa: a Tóra mondja a Tízparan-**

csolatban a szombat megszentelését. Ezt a Misna úgy magyarázza, hogy 39 olyan tilalmat állít fel, amit tilos szombaton tenni. De mivel ezek főtilalmak, kellett, hogy a részletszabályokat is megvitassák. Tilt minden olyat, amit a Birák/Királyok idejében a Sátor építésekor (pl.: Silóban) a zsidók tettek. Nem szabad ásni, mert..., nem szabad két betűt leírni szombaton, mert pl. a Szent Sátor felállításakor két db fő oszlop volt, és arra írást írtak, hogy ne keverjék őket össze a felállításkor! De nem tilos porba írni, vagy másik kézzel írni sem! Tilos bizonyos tárgyak mozgatása szombaton, mint a munkavégzéshez használatos szerszámok. Pl.: kalapács. De ha diótörésre használják, az nem tilos. Tilos tűt használni szombaton, de ha le van törve a hegye, akkor már nem munkaeszköz, és használható mondjuk szálkakiszedésre a kézről! Azokról vitatkoztak évszázadokon keresztül a rabbi, hogy ha két állat verembe esett, ki lehet-e húzni őket szombaton! (Jézus is felhozta ezt nekik.) A Talmud arra jutott, hogy mivel megengedett az egyik állat levágása szombaton, így a mentése is az, de ha nem szép a kimentett jószág... Ilyen „okoskodásokkal” van teleírva 10 ezer oldal! Ilyen hülyeségeken vitatkoznak. ... Persze lehet, hogy ez a fajta „vallásfoglalkozás” őrizte meg a zsidók önazonosságát az idők folyamán.”

Ír még olyan dolgokról is, amiben egy vele megesett ügy kapcsán véleményt formál a lelkiületről, amit vele szemben mutattak zsidó testvérei, de ezt nem idézem, mert akkor az a vád érné őt is, meg engem is, hogy bizonyos zsidó emberek viselkedése miatt általánosságban rosszat gondolunk róluk, vagy rossznak mondjuk őket, ami ugye a diszkrimináció, a rasszizmus kiindulópontja. Mindenesetre azt jó olvasni tőle, hogy tőlünk, keresztény testvéreitől több jóindulatot és gondoskodást kap, mint bárki mástól. És itt el is érkezünk következő fejezetünkhöz.

2. Zsidók és keresztények

Néha már az az érzése az embernek, hogy ez két összeegyeztethetetlen fogalom. Géza bácsi könyve ezt is hosszú oldalakon át tárgyalja, és a Wesley-n az egyik szemináriumnak is ez volt a témája. Hát bizony ezzel szembesülni hitpróba. És erről nem hívőknek beszélni, nagy kihívás. Szemlesütve nem elbujdosni, nagy kihívás. Mert nem tudhatod, te magad, a nagy hiteddel, hogyan is viselkedtél volna, amikor ez a legélesebben kiütöközött, a Holokauszt alatt. Csak remélem, hogy nem úgy, ahogy sok-sok millióan!

Az alapvető konfliktus, az a zsidók Krisztusgyilkossága. Ez „behelyettesítési teológia” néven kezdett terjedni a kereszténységben, miszerint amiatt, hogy a zsidók nem fogadták el, sőt meg is ölték Jézust, Isten végleg félretette a zsidóságot, kiiktatta üdvtervéből,

és helyébe az Egyházat emelte. Az ószövetségi ígéretek örököse Izrael helyett, a keresztények lettek.

Ezek az emberek még nem az egész Bibliát olvasták, amelyben már benne van Pál rómaiakhoz írt levele is, meg egyébként is, a sötétség mindig is nagy volt a fejekben. Mégis mit gondolnak azok, akik esetleg most is így gondolkodnak? **Istennek nem volt B terve a megváltásra** (erről már korábban írtam Neked). Ahhoz, hogy a bűntől örökre megszabaduljon az emberiség, ahhoz **Krisztusnak meg kellett halnia, és fel kellett támadnia!** Hogy pont a sajátjai árulták el, az nagyon szomorú, de ez nem lehet alap arra, hogy az egész zsidóságot kollektíve büntessék az emberek! Büntetni egyedül Istennek van joga, ebben az esetben kizárólagos joga, hiszen az Ő egyszülött Fiáról van szó! Arról már nem is szólva, hogy ha Krisztus nem halt volna meg, nincs megváltás. Akkor mi lenne az emberiséggel? Az emberek bűneit isteni megoldással, de emberi körülmények között rendezte az Úr. Különben ez sem lenne hiteles. Az áldozati bárány az ószövetségi időkben sem végkimerülésben, ágyban, párnák közt halt meg. Megölték, feláldozták. *Ezért véresen komoly, élet-halál kérdés ez minden ember életében!*

Nem akarom ezt tovább taglalni, mert az előző fejezet igeverseivel már bizonyítottuk, hogy Isten egyáltalán nem vetette el a zsidókat, a kiválasztás nem szűnt meg, csak parkoló pályán van. Sajnálatos viszont, és minden gyűlölet alapja ez, és a zsidók érvényesülésének és jólétének megirigylése. Ezért antiszemitizmus volt, van és lesz, amíg a világ áll. Kezdve az elsövel, Há mánnal, aki gyűlölte a zsidókat, és teljes kiirtásukra készült a fogság idején, Eszter könyvében olvashatsz róla. Folytatva Jeruzsálem elpusztításán át, az ókori, középkori zsidóüldözéseken át a Holokausztig, és napjainkig.

És itt érünk lassan az elején megígért végéhez levellennek, és a kör be is zárul. Mert eljön majd az az üdv-történeti idő, amikor az egész Izrael felismeri a Megváltót, de addig még jön a nagy nyomorúság ideje. Eljön az az idő, amikor Izrael már nem csak nemzetállam lesz, ahogy most még az, hanem újra Istent képviseli a népek között, és a maradék üdvözülni fog.

Illetve azok is, akik addig megtértek a zsidóságból. Géza bácsi könyvének egyik legfelemelőbb és torokszorítóbb része, ami a Holokauszttal kapcsolatos, és az, amit a Messiás-hívő zsidókról ír. Ebből idézek Neked búcsúzóul, mert nincs lehetetlen, bárki megtérhet.

„...azok a zsidók, akik korábban – bármilyen oknál fogva – tehernek, hátrányosnak, rejtteni valóknak, esetleg féltelmetesnek tekintették a zsidóságot, és egy napon (Isten kegyelméből) igaz megtéréssel szívükbe fogadták Jézus Krisztust, ők a bűneikből való szabadítás örömeiben, ettől a terhüktől is megszabadultak.” ... „... ők korábban nem foglalkoztak zsidóságukkal, sőt alig

tudtak a zsidó gyökereikről. (Pedig mindegyikük elődei átérték a zsidók kegyetlen üldözését és pusztítását.) Jézus Krisztus elfogadása és az újjászületésük után esetleg megnőtt zsidó múltjuknak a jelentősége a gondolkodásukban. Mégpedig egyértelműen pozitív tartalommal. Örömet, hálát és Isten magasztalását termi szívükben, hogy testileg ahhoz a kiválasztott néphez tartoznak, amelynek tagja és fia volt Jézus. Hálásak azért a gazdag – mintegy 4000 éves – kulturális örökségért is, amelynek Ábrahám utódaiként, genetikusan ők is részei. Ugyanakkor szellemileg teljességgel a Krisztus testét képező keresztyénséghez tartozónak tekintik magukat. És a keresztyén identitást a zsidó gyökerek megismerése inkább erősítette, mint gyengítette bennük.

Remélem, felkeltettem az érdeklődésedet eziránt a könyv iránt, a téma iránt, és nyújtottam valamiféle kapaszkodót ahhoz, hogy jó irányban mozduljon e tekintet-

ben a véleményed. És miért most? Mert karácsony van, és a karácsonyi történet tele van csodálatosabbnál csodálatosabb dologgal – a zsidók tekintetében is. Fedezd fel!

Áldott, békés ünnepet, és nyitottságban boldog új évet kívánok Neked és szeretteidnek!

Szeretettel: Judit

U.I.: Nemrég beszélgettem egy volt osztálytársammal, akinél most mertem rákérdezni a származására, és jól sejtettem: zsidó. Az anyukája felmenőit szinte teljesen, az apukáját részben megölték a haláltáborokban. Ő maga nem foglalkozik a zsidóságával, a hittel. Felnőtt gyerekei viszont – bár egyáltalán nem gyakorolják, és a hagyomány szerint nem is azok, mert az anyukájuk nem izraelita – a népszámláláson zsidónak vallották magukat. Hihetetlen! Istennek csodás útjai vannak! Innen már „csak” egy lépés, hogy hívők legyenek! ☺

TALLÓZÓ

Hány „csakugyan” van közted és a hited közt?

Hítetlenségünk legfőbb oka, hogy megkérdőjelezzük, amit Isten mondott. Ki biztat erre? „A kígyó pedig ravaszabb volt minden vadállatnál, amelyet az Úristen alkotott. Ezt kérdezte az asszonytól: Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek?” (1Móz 3,1) A kétely ebben a pillanatban született meg. A sátán meggörbítette a felkiáltójelet. Persze a mi beleegyezésünkkel. Az Istentől kapott kijelentések, felszólítások mögé kérdőjelet kanyarintunk, ami el is kezd minket kígyó módjára tekergetni. A tekergéstől megszédülve pedig nem látjuk jól egymást, és emiatt szeretni sem tudunk igazán.

Ha a Biblia legfőbb üzenetére – amit Tőle hallottunk – összpontosítunk, és azon keresztül próbáljuk megérteni és elfogadni a Szentírás többi részét, jóval nagyobb világosságot fogunk kapni, mint azt valaha elképzeltük, mert „Az üzenet, amelyet tőle hallottunk és nektek hirdetünk, ez: Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség.” (1Jn 1,5)

Az egész Szentírásnak egyetlen célja van: hogy megtudjuk, mi a világon a legjobb nekünk, amitől a legszabadabb, legboldogabb, legáldottabb emberré válhatunk. Hogyan lehetünk a legjobbak abban, amiben vagyunk, és hogyan érhetjük el a célt, amit Istentől kaptunk az életünkre vonatkozóan? „Mert ezt az üzenetet halljuk kezdetől fogva: Szeressük egymást!” (1Jn 3,11) Mégis sokaknak meggyőződése, hogy ez az egyszerű üzenet nem lehet ilyen egyszerű. Egyetemi végzettség és világméretű intézményrendszer kell hozzá, hogy kikutassuk, vajon csakugyan azt mondta Isten, hogy szeressük egymást? Nem mondott esetleg ennél többet? Igen, mondott mást is, de mindent azért, hogy ezt megértsük. Az evangélium egyszerűsége megbotránkoztató. Hiszen ha csak ennyi, akkor senki nem lehet több, vagy kevesebb nálunk és akkor nem is lehet hatalmaskodni rajta. Felhőborító!

„Kisgyerekeket hoztak hozzá, hogy érintse meg őket. De a tanítványok elutasították őket. Amikor Jézus észrevette, helytelenítette. „Hagyjátok – mondta –, hadd jöjjenek hozzám a kicsinyek, ne akadályozzátok őket, hisz ilyeneké-

az Isten országa. Bizony mondom nektek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy gyermek, nem jut be oda.” Azután megölelte, és kezét rájuk téve megáldotta őket.” (Mk 10,13-16) Az Istenbe vetett bizalomtól, a hittől „csakugyanokban” mérhető a távolságunk. A Krisztust tagadó, kételyt szító, megosztást és hazugságot terjesztő szellem mindenhol ott van, és folyton „csakugyanok”-kal bombázza az elménket. Okoskodik, tudálékoskodik, lediplomázik, folyton bölcselkedve kommentel, és egyetlen célja van: megosztani. Kételyt szítani. A gyermeki bizalmat megrendíteni, megrontani. Az Isten fáit helyett kívánatosnak tetsző gyümölcsöket mutogatni.

Mindezt a világosság angyalaként teszi, és látszólag az értelem világosságát hozza – valójában behúzza a sötétítőt, és az agyunkat felduzzasztva rálógatja a szívünkre. Ettől annyira okosak leszünk, hogy már nem akarjuk megölelni egymást. Már nem a másik szeretése a cél, már nem az együttlét, a szeretet teljessége, egysége a cél, hanem a tudás. Az, hogy ki mennyit tud zabálni a jó és rossz tudásának fájáról. Ki milyen körmönfontan tudja előadni azt, hogy ő külön mindenkinél.

„Lehet prófétáló tehetségem, ismerhetem az összes titkokat és mind a tudományokat, hitemmel elmozdíthatom a hegyeket, ha szeretet nincs bennem, mit sem érek.” (1Kor 13,2) Sosem leszünk okosabbak és bölcsőbbek a Szeretetlenél. Erre nincs is semmi szükségünk. Egyedül csakis arra van szükségünk, hogy úgy szeressük egymást, ahogyan Ő szeretett minket. Ahogyan Ő szeret minket. Ahogyan Jézus a Krisztus.

Aki mást mond, az hazudik. Úgy is hívják: a hazugság atyja. „Senkinek se tartozzatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt.” (Róm 13,8)

Szőke Tibor

Forrás: https://szemlelek.net/hany-csakugyan-van-kozted-es-a-hited-kozt/?fbclid=IwAR0vRfC_QbBA7rcy-KSShBczBy91VoAu8AvM8Taorf67M2PP8-3_RwVPyJE

Boldog születésnapot!

Szeretettel köszöntjük előre a januári születésnaposokat!

Bónya Rebeka (jan. 5.), **Hunyady Emese** (jan. 6.)

SZÜLETÉSNAPOSOK

Szeretettel köszöntjük előre januárban született testvéreinket!

Csernus Dorottya (jan. 8.)

Kotán Jonatán (jan. 8.)

Janák Tiborné (jan. 12.)

Magyar Sándorné (jan. 25.)

Ökrös Sándorné (jan. 27.)

Kotán Béla (jan. 28.)

„Annakokáért, amiképpen egy ember által jött be a világra a bűn, és a bűn által a halál, a halál minden emberre elhatott, mivel mindenek vétkeztek.” (Rm 5,12)

Az ember alá van vetve a halálnak és a bűnnek. A Megváltó nem lehetett alávétve a bűnnek, ezért isteni erő által kellett megfogannia, hogy a sátánnak semmiféle törvényes joga nem lehetett az Úr Jézus életére. A szűz méhe csupán hordozója volt ennek a csodálatos magnak, akinek származása öröktől fogva van. Lábnymoi ott vannak korszakokon át. Az Úr Jézus földi eljövele óta már hosszú idő eltelt, de nem halványult el a jelentősége. Ő az Isten-ség három személyének egyike, isteni mivoltának nincs kezdete, mégis eljött közénk ebbe a bűnös világba, hogy megszabadítson minket a bűn terhe alól. Rólunk mondja az Ige, hogy vegyétek le róla a szennyes ruhát, „... és ünnepi ruhába öltöztettek.” (Zak 3,4) Tetőtől talpig meg akar tisztítani minket az Úr. Engedjétek meg az Üdvözítőnek, hogy az üdvnek ruháival öltöztessen fel, és az igazság palástja legyen rajtatok. Eljétek át, hogy a menny örül nektek, mert rajtatok van a fehér ruha.

Lukács Edit

Gyülekezeti alkalmak

Év végi alkalmaink:

December 25.: 9,15 órakor imaóra;

10 órakor gyermekek karácsonya, ünnepi istentisztelet;
17 órakor karácsonyi, ünnepi istentisztelet, sok énekléssel

December 31.: 18 órakor óévi istentisztelet, utána szilveszteri gyülekezeti közösségi alkalom – mindenkinek! (Kb. hajnali 2-ig.) Vetélkedő, társasjátékozás, szeretetvendégség.

Jan. 1. Korán kelőknek 10 órakor Újévi imaóra,

17 óra: Újévi istentisztelet

A továbbiakban, januárban a szokásos időpontokban lesznek megtartva alkalmaink.

Betegeink

Ádány Mihályné
Czifranics Győző
Pintér Tibor
Simon Lászlóné
Sztasák Mihályné
Tarsoly Barnabás
Tokaji Istvánné
Vétek Ferencné

„Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek az országot, amely készen áll számotokra a világ kezdete óta. Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezitelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor így válaszolnak neki az igazak: Uram,

mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezitelennek, hogy felruháztunk volna? Mikor láttunk betegnek vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád? A király így felel majd nekik: Bizony mondom nektek, valahányszor megtettétek ezeket akár csak eggyel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg. (Mt 25,34-40)

Felhívás

Boda Péter testvér szeretettel várja a testvérek imakéréseit, amit a lépcsőházi párkányon található dobozban lehet elhelyezni.

Felelős szerkesztő: Ádány Judit * Olvasószerkesztő: Kolozs Nagy János

Fotó: Sonkoly Tamás, Zsigovics Géza

Kiadja a Budai Baptista Gyülekezet, 1118 Budapest, Alsóhegy utca 38. www.budaibaptista.hu/joomla/